

11244

164

11-277

VILÁGOS
10
FILLÉR
REGENYEK

FOGAI FOGÉRT

Ferré Pál regénye

be

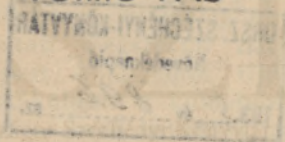
164.

FOGAT FOGÉRT

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

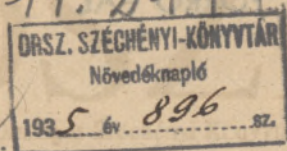
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fentartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A fődelet Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Phöbus filmforgalmi r.-t.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén
küldünk vissza.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

Tíz éve nem volt ennél nagyobb botrány Budapestén. Sőt Lontai úr szerint a világ teremtmése óta. Pedig Lontai úr nem szerette a nagy szavakat, mert nem költőnek született, hanem uzsorásnak. Lontai nem verseket írt, hanem váltókat és felszólító leveleket, borsos kamatokat számított a nehezen adott kölcsönök után. Lontai úr egyébként specialista volt az uzsorások világában, kizárólag gávallér kölcsönöket folyósított megszorúlt fiatal urak számára. Budapest könnyelmű ifjúságának fele Lontai pénzét költötte a különböző lokálokban, holott ő maga — saját bevallása szerint — soha egy fillért nem költött nőkre. Így történt, hogy minél többet lumpoltak a pesti éjszakában a különböző gyárosok, földbirtokosok és arisztokraták csemetéi, annál rohamosabban gyarapodott Lontai vagyona. A könnyelmű fiatalok pénzén nem a táncosnők, lokáltulajdonosok, főpincérek kerestek végeredményben, hanem Lontai.

A mulatozók védszentje! — mondta róla egyszer elmésen egyik adósa.

De ez határozottan túlzás volt. Lontai bőkezűsége szigorú számításokon alapult és ha úgy-

felei közül valaki elmulatta azt a pénzt, amelyre az uzsorás szerint jó volt, attól kezdve egy filért sem kapott többé és megkezdődött a szerencsétlen adós szorongatása a legagyafúrtaabb módokon. Nem volt az a válogatott kínzás, melylyel adósait ne gyötörte volna. Nyílt utcán botrányokat rendezett, amelyekről persze az újságok is megemlékeztek. A legkevésbé kíváncsos helyeken hozta nyilvánosságra, hogy ki mennyivel tartozik neki, úgy, hogy az adósság nem csak a szegény áldozatra nézve vált egyre kínosabbá, hanem az illető családja is lassankint belekeveredett az ügy körül keletkező botrányokba és a vége rendszerint az lett, hogy rendezték Lontai úr váltóit. Ez volt a csallhatatlan Lontai-féle módszer. Botrány útján hajtani be a követelést. De voltak másféle meglepő ötletei is. Például a báró Tar Guidó esetében.

Nohát, hogy ezen mennyit mulattak a beavattok!

Egy napon ugyanis Lontai megtudta, hogy őt az ifjú báró becsapta. Mert nem csak tőle, hanem még vagy egy tucat hitelezőtől vett fel jelentékeny kölcsönt arra a bizonyos apai örökségre, amelyet szakértők közel egy millió pengőre becsültek. Az uzsorás szigorúan felelősségre vonta a bárót és felmondta a kölcsönöket. De két nappal utóbb rémes dolog történt. Monte Carlóból sürgöny érkezett, hogy az ottani játék kaszinóban öngyilkosságot kísérelt meg idősebb Tar Guidó báró, aki egyetlen éjszaka alatt fantasztikus összeget veszített el. Állítólag egy mil-

liót. Telefonjelentések hozták a részleteket, amelyekből egyre világosabban szűrődött le a könyörtelen igazság, hogy a Tar család koldusbotra jutott és az ifjú báróra egy fillér örökség sem vár.

Ekkor emelkedett Lontai az uzsorási hivatás legszédítőbb ormaira.

Hitelezői gyűlést hívott össze és mikor valamennyien együtt voltak, szólásra emelkedett.

— Uraim, — mondotta — azt hiszem, valamennyien egyetértének abban, hogy a Tar-féle követelés e pillanatban egy fillért sem ér. Adó-sunk tönkre ment anélkül, hogy előbb rendezte volna velünk szemben fennálló kötelezettségeit. Ebben természetesen nem nyugodhatunk meg!

— De hát mit tegyünk? — kérdezte Mayer, aki egyébként kis hitelezőnek számított, mert csak harmincezer pengővel úszott ebben az ügyben.

— A kolléga urak be fogják látni, — folytatta Lontai — hogy Tar báró csak akkor fizethet nekünk, ha pénzhez jut. Ebben tehát nekünk kell segítségére lennünk.

— Talán újabb kölcsönt folyósítsunk neki? — kérdezte gúnyosan Kovács.

— Úgy van! — válaszolta az egybegyűlték legnagyobb elképedésére Lontai. — Pénzt adunk a fiatal úrnak, mert csak ebben az esetben remélhetjük, hogy viszontlátjuk kinlevőségeinket!

— Hogy érti ezt? — kérdezte megrökönyödve Mayer. — Mert én bevallom, ebből egy szót sem értek.

— Majd mindjárt megmagyarázom. Ha Tarf

elhagyjuk és a báró elzúlik, akkor véglegesen keresztet vethetünk követelésünkre. Ha ellenben fényes lakást rendezünk be számára, autót bérelünk és bőven ellátjuk zsebpénzzel, akkor az ifjú báró rövidesen milliós hozománnyal nősülhet...

Mayer gúnyosan felkacagott.

— Kedves Lontai kollégám, ön ezúttal szokása ellenére nagyon naivakat beszél. Hogy képzelet azt, hogy a báróról bárki is elhiszi, hogy pénze van? Hiszen valamennyi napilap közölte a montecarlói kártyaveszteséget és köztudomású, hogy a család teljesen tönkre ment.

— Igaza van, kedves Mayer úr, de viszont semmiféle akadálya nincsen annak, hogy a napilapokban újabb hírek jelenjenek meg ezúttal arról a példátlan szerencséről, amely az ifjú Tar bárót érte, aki egyik mulatóban pezsgőzés közben vásárolt sorsjegyen félmillió pengőt nyert. Ebben semmi valószínűtlenség nincsen. A báró hitelképességét huszonnégy órán belül helyreállítjuk.

— Remek, — jegyezte meg kissé epésen Forbát úr, egy negyedik hitelező — csak azt szeretném tudni, hogy mi biztosít bennünket arról, hogy a báró úr valóban meg is nősül?

— Ezt csak bizza rám! — válaszolta fölényesen Lontai. — Egyébként az urak mindjárt személyesen is meggyőződhetnek tervem helyességéről.

E szavak után Lontai kinyitotta a tárgyalóterem ajtaját és átszolt a szomszédos szobába:

— Szabad kérnem, báró úr!

A hitelezők megrökönyödve meredtek a belépő Tar Guidóra. Az ifjú báró sápadt és letört volt. Látszott rajta, hogy nagyon keserves percekét töltöhetett a másik szobában, mialatt sorsa felől határoztak. Ijedten hordozta körül a tekintetét, mint aki az arcokról akarja leolvasni az ítéletet.

— Báró úr, — kezdte Lontai — mi, hitelezők úgy határoztunk, hogy nem hagyjuk el önt. A holnapi lapokban egy hirecske fog megjelenni arról, hogy ön félmilliót nyert az osztálysorsjegyen. Ön ezt a hírt természetesen fenntartja, de bővebben senki előtt nem nyilatkozik. Egyidejűleg elegáns lakást bérelünk önnek, autót tartunk és gondoskodunk arról, hogy fényűzően élhessen...

— De hát miért teszik ezt? — kérdezte a báró inkább ijedten, mint boldogan, mert tisztában volt azzal, hogy nem jótékonysági akcióról van szó és előre megrémült, hogy micsoda ellenszolgáltatást fognak ezért tőle követelni.

— Mi ezzel szemben azt kívánjuk, hogy egy hónapon belül nősüljön meg. Ismerem az ön magánviszonyait, pontos jelentésem van, hogy milyen családoknál szokott megfordulni és azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom, hogy Gáts nagyiparos Mici nevű leánykája a legnagyobb mértékben érdeklődik báró úr személye iránt.

A családban már ismételtlen botrányok voltak, mert Mici kisasszony minden kérőjét kikosa-

razta és makacsúl kijelentette, hogy csak az öné lesz. Az apa dühöng, mert önt léha, könnyelmű embernek tartja...

— De kérem...

— Csak semmi érzékenykedés, báró úr. Ez most üzlet. Gáts úr direkt boldog volt, mikor megtudta, hogy ön tönkrement, mert azt gondolta, hogy így egyszer és mindenkorra végzett önnel. Mici kisasszony vigasztalhatatlan volt, éjjel-nappal sírt. Végül is Bécsbe küldték néhány hétre felejtetni, ahonnan egy előkelő bécsi ifjú társaságában tért vissza, aki halálosan szerelmes lett a bájos leánykába. Micike azonban hallani sem akar a váratlanul felbukkant új kőrőről, aki a legnagyobb bécsi sütőüzemek tulajdonosa, mert még mindig önhöz ragaszkodik. Ez tehát, kérem, a legalkalmasabb lélektani pillanat. Ha ön, mint újra dúsgazdaggá lett arisztokrata beállít a családhoz, a papa boldogan fogja áldását adni önökre, mert már rémesen unja Micike siránkozásait...

— De hiszen ez csalás! — horkant fel a báró.

— Hagyjuk kérem a kaszinói jelszavakat. Jövendőbeli apósának elég milliója van, nem szorult az ön pénzére. Ön négyszem között beszél Gáts úrral, megállapodnak a hozományban. Ez nem lehet kevesebb hatszázezer pengőnél. Ebből négyszázezer pengő a hitelezőkké, a többit megtarthatja.

— Igazán megható, hogy megengedi! — mosolygott gúnyosan a báró.

Lontai úgy tett, mint aki nem is hallja ezt a megjegyzést.

— Báró úr holnap reggel már beköltözhet az ideiglenesen kibérelt és főúri eleganciával berendezett lakásába. Naponta felveheti irodámban a zsebpénzét és ugyanakkor jelentést tesz az ügyek állásáról. Legkésőbb holnapután, tehát csütörtökön délből hivatalos látogatást tesz Gátséknál. Gondoskodik arról, hogy Mici kisasszonnyal ettől kezdve naponta találkozzon. Együtt mennek autózni, cukrászdába és együtt szemlélik meg fővárosunk festői környékét, ahol hangulatos erdők várják a szerelmeseket. Semmi esetre sem bridzsezik, mert a kártyán össze lehet veszni és a szenvedélyes játékos nem tud másra gondolni, mint a kártyára. Ellenben legalább kétszer elviszi jövődöbeli feleségét valamelyik előkelő szállodánk ötórás teájára és végigtáncol vele minden tangót... Minderre teljesen elegendő négy nap. Az ötödik napon, tehát jövő hét keddjén déli egy órakor megkéri Micike kezét édes atyjától és ugyanezen hét szombatján a nyilvánosságra hozott eljegyzési hírrel egyidejűleg káprázatos fénnel megtartják az eljegyzési lakomát. Tíz nappal utóbb a báró úr nagybátyja, Szegedy Arisztid gróf megjelenik Gáts úrnál...

— De hiszen nekem nincs is ilyen nevű nagybátyám! — kiáltotta megdöbbenve az ifjú báró.

— De igenis van! Én vállaltam ezt a nehéz és hálátlan szerepet. Hígyje el, nem szívesen fogok ilyen minőségemben jövődöbeli apósánál tisz-

telegni, de mit tegyek, ha önre nem lehet pénz-
ügyek tárgyalását bízni? Báró úr kaszinói gon-
dolkodásával nem egyeztethető össze, hogy Gáts
úrral órákon át civódjon a hozomány nagysága
és kiadásának módja felől. Ezt a kínos ügyet
magamnak kell vállalnom, különben még min-
dent elrontana. De én, mint a báró Tar család
tagja és teljhatalmú megbízottja, kérlelhetetlen
szigorral fogom öcsém érdekeit megvédeni. Le-
gyen nyugodt, az öreg ki fogja izzadni kész-
pénzben a hatszázezer pengőt, amelyet a házas-
ságot követő reggel tartozik az ön kezeihez fo-
lyósítani. Erről természetesen kötelezvényt ve-
szek...

— Lontai, maga a legnagyobb üzleti lángész!
— kiáltotta elragadtatva Mayer.

— Mint egy Napoleon! — lelkesedett Kovács.

— Éljen minden idők legnagyobb finánczse-
nije! — harsogta egy másik hitelező, aki főleg
filmvállalatoknak folyósított kölcsönöket és ön-
kéntelenül a mozihirdetések stílusában beszélt.

Lontai hidegen tekintett végig a lelkesedőkön.

— Köszönöm, uraim, az elismerésüket, amely
előre igazolja önökkel szemben támasztandó
követelésem jogosságát. Remélem ugyanis, hogy
természetesnek találják, ha nem ingyen és ön-
zetlenül kaparom ki az önök számára is a gesz-
tenyét. Minthogy követelésünket én mentem
meg, e ténykedésemért húsz százalék részese-
dést számítok fel a kifizetésre kerülő összegek
után!

A hitelezők egyszerre nagyon savanyú arccal

vágtak. Valaki halkán azt mormogta: micsoda körmönfont gazember!

Tar Guidó báró csak most kezdett lélegzethez jutni. Annyira elkábitotta és meglepte Lontai előadása, hogy valósággal megdermedt a felháborodástól.

— Elég volt! — kiáltotta magánkívül. — Hogy mernek ilyen szemtelenül alkudozni az én bőrrömre! Ön a világ legnagyobb gazemberel! — dörögte Lontai felé.

Lontai rosszalóan csóválta fejét.

— Kaszinó! ... Nemzeti kaszinó! Milyen unalmas! Nézze, kedves báró úr, én nem sértődöm meg, engem hidegen hagynak az ilyen üres szavak. Ön huszonkilenc esztendő, száz százalékosan egészséges, életvidám fiatalember, aki képtelen revolvert ragadni és főbe lőni magát. Ha pedig tovább él, akkor kénytelen elfogadni ajánlatomat, amely igazán nem megvetendő megoldás. Ugyan kérem, királyok, trónörökösök, dinasztiák várómányosai is így nősülnek. Ilyen pontosan beállított üzleti és politikai terv szerint, mint ahogyan én azt most a báró úr számára elkészítettem. A különbség csak az, hogy azoknak udvarmesterek és diplomaták készítik el a kérlelhetetlen tervezetet, az önét pedig csak Lontai Gusztáv csinálta meg. De higgye el, hogy az öreg Lontainak is van annyi esze, mint azoknak a méltóságoknak ... Kár felhúzni az orrát báró úr, hiszen legfeljebb két nap múlva úgyis visszatér hozzám és akkor az mégis csak kényelmetlenebb lesz ... Szóval holnap reggel

a báró úr beköltözik a Rózsadombon bérelt vil-
lalakásba... A kulcsot ezennel van szerencsém
átadni!

II.

Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Fé-
nyesebb esküvőt képzelni sem lehetett mint Tar
Guidóét Gáts Micivel. Az esküvőn megjelent a
kereskedelemügyi miniszter, a születési és ipari
arisztokrácia teljes számmal. Az előkelő ruha-
szalónok teljes három hétig csere az eskü-
vőre készítették a drágábbnál-drágább toalette-
ket. Az esküvőt követő banketten résztvevő höl-
gyek szakértők szerint legalább százezer pengőt
költöttek ruhákra és prémekre. A menyasszony
bűbajos volt. Amint egy barátnője megjegyezte:
Mici nem is olyan szép, mint amilyennek látszik!
A vőlegényről a hölgyek egybehangzó véleménye
az volt, hogy mint filmszínész, vagy parkettlán-
cos is megkereshetné a kenyerét, feltéve, hogy
olyan tehetséges, mint amilyen csinos.

— Van benne valami vad, kegyetlen vonás!
— mondotta borzongva Matskásyné. — Imá-
dom az ilyen brutális férfiakat. Ezeket mindig
újra meg kell hódítani, örökké harcolni kell
velük, a szerelmi életük állandóan tűz és lobo-
gás...

Az expressz éjjel tizenegykor indult Párisba.
A fiatalpár már fél kilenckor diszkréten eltűnt.
A fiatalasszony csomogjait már előzőleg fel-

rakták az autóra. Úgy határozták, hogy együtt átmennek Budára a rózsadombi villába, ott felveszik a báró bőrpődjét is, azután egyenesen kirobognak a keleti pályaudvarra...

Amikor a villához értek, Guidó leugrott az autóról.

— Azonnal itt leszek, — mondta — néhány pillanat alatt lehozatom a koffereket...

Micike azonban kiszállt az autóból és azt válaszolta:

— Veled megyek!

És olyan édesen, annyi leányos zavarral nézett férjecskéjére, hogy a férfi elragadtatva és megszágyenítve ölelte magához.

— Milyen ostoba medve vagyok — mormogta, — Hát persze, boldog vagyok, hogy feljössz hozzám.

A fiatalasszony fülig pirult.

— Még sohasem voltam legénylakáson... Il-lik, hogy ezt is megismerjem!

És mikor beléptek a legválogatottabb rafinériával berendezett szobába, amely valóban olyan volt, mint amilyennek ábrándozó lányok és asszonyok a gazdag nagyvilági férfiak otthonát képzelik, elragadtatva csapta össze kezét:

— Jaj, de gyönyörű! És ezt nem akartad nekem megmutatni? Bezzeg a többi nőnek annál szívesebben mutogattad...

— De szívem! — tiltakozott Guidó.

— Oh ne védekezz! Tisztában vagyok azzal, hogy nem vagy angyal és hogy rengeteg szeretőd volt. De én azzal nem törődöm. Azért mégis

csak engem szeretsz és engem vettél feleségül úgy-e?

— Igen, természetesen!

— Jaj, de különös, hogy itt vagyok nálad! Tulajdonképpen butaság, hogy mi most lóhalálban pakkoljunk és tovább menjünk. Nekem annyira tetszik itt... Tudod, egy kicsit mindig kacérkodtam a gondolattal, hogy egyszer felsurranok hozzád. Nagyon el voltam keseredve, amiért több mint egy évig észre sem akartál venni. Mondd, mit tettél volna, ha egyszer csak úgy, meglepetésszerűen beállítottam volna hozzád?

— Bizonyára boldog lettem volna?

— Elcsábítottál volna?

— De kedvesem, ne beszélj ilyen butákat!

— Nem csábítottál volna el. Mert nem szeretél. És most sem szeretsz!

— Csacsi vagy!

— Ha szeretnél, akkor én most nem tudnék beszélni, mert belém csókoltad volna a szavakat. Arra kértél volna, hogy vegyem le a kalapomat, meg a kabátomat, mint ahogyan ezt a többieknek mondtad, akiket itt vártál türelmetlenül. Velem nem vagy türelmetlen. Kétszer nézted az órát, izgat, hogy lekéssük-e a vonatot. És ha lekéssük? Hát nem érzed, hogy mennyire édeesebb, hangulatosabb volna itt tölteni az éjszakát, mint egy robogó vonaton?

— Szívem... boldogan... ahogyan parancsolod.

— Köszönöm, ez most már így nem ér semmit. Udvarias vagy és nem szerelmes. Korrekt

úr, aki nem tagadhatja meg felesége első kéréseit. Milyen furcsa, hogy vannak férfiak, akik annyira gavallérok, hogy kifogástalanul tudják még a szerelmest is megjátszani, amikor a helyzet ezt kívánja, noha érzéseiknek ehhez semmi közük sincsen.

A báró megrökönyödve nézett feleségére.

— Nem értelek — hebegte — miért mondd ezt? Meg akarsz bántani?

— Óh, a világért sem. Hiszen szeretsz engem, úgy-e?

— Természetesen!

Mici szeliden ingatta a fejét.

— Nem hiszem. Kettőnk közül csak én voltam szerelemes. Mennyit sirtam, amiért a pólón észre sem vettél. A Lidón, amikor találkoztunk, elnéztél felettem. Én mindent tudtam, rólad, te viszont semmitsem rólam...

— Fogalmam sem volt arról, hogy szeretsz!

— Pedig megmondtam neked. De már ezt is elfelejtetted. A szemedbe mondtam, mikor egyszer véletlenül magunkra maradtunk egy percre a játékkaszinó kertjében és hívtál, hogy menjek én is játszani. Én akkor azt válaszoltam: nem megyek, mert nagyon szerelmes vagyok és én nem akarok más tétet megjátszani, csak ezt az egyet, melyre mindent felraktam...

— Gyerekségnek véltem... Érzelmes frázisoknak, amilyeneket tucatjával mondanak a bakfisok...

— Nem jól tetted. Én akkor szörnyen elkeseredtem. Meg akartam halni. Gyűlöltelek.

— Oh... ez túlzás!

— Nem. Esküszöm, meg tudtalak volna ölni, mikor néhány órával később egy kokottal láttalak a kaszinóból távozni. Milyen hideg, ostoba volt az a nő. És én csupa felgyulladt vágy, halálos vergődés. És ezt nem érezted meg. Nem tördtél vele. Ha én akkor éjszaka véletlenül megmérgezem magamat és azt olvasod, hogy meghaltam, nyugodtan cigarettára gyújtottál volna és a szemed sem rebtent volna meg...

A báró ideges mozdulatot tett.

— De szívecském... mi értelme van ennek? Miért ujjítod fel a régi, kínos emlékeket, ahelyett hogy örülnél az egymásra találásunknak. Ne haragudj, de első bizalmas együttlétünket igazán másképen képzeltem.

— Ez azért van Guidó, mert nem ismeresz. Sohasem érdekeltelek és most sem tudsz rólam semmit!

— Azt tudom, hogy te vagy a világ legédesebb, legszebb és legimádatraméltóbb asszonykája!

— És te a világ leggyakorlottabb csábítója, aki pontosan tudod, hogy mikor milyen szavakat kell mondani a nőnek. De tévedsz, én nem érdelem meg ezeket a szép jelzőket. Nem vagyok olyan angval, mint amilyennek képzelsz. Az angvalok szelid, alázatos lények, én pedig makacs és bosszuálló vagyok. Keménven tudok akarni... Én e pillanatban nem azért vagdok a feleséged, mert te szeszélyesen megváltoztattad érzéseidet velem szemben, hanem azért, mert én ezt így akartam...

— Brávó! Igérem, ezért soha nem fogok rád haragudni!

— Nem hiszem, Guidó. Én az ellenkezőről vagyok meggyőződve.

— Szerelmem, egyre rejtélyesebb leszel. Azt hiszem, mégis csak jobb lenne, ha kimennénk a pályaudvarra.

— Nem, drágám. Nem utazunk el. Csak nem hiszed komolyan, hogy nászútra indulok veled? A báró szemei kerekre nyíltak.

— Tréfálsz?

— Halálosan komolyan beszélek! Oh, fogalmad sincsen, milyen régen és milyen gyönyörűséggel vártam erre a pillanatra, amikor végre szemedbe vághatok gyalázatosságodat!

Guidó felugrott. Halálsápadt volt.

— Kérlek — dadogta — gondold meg, mit mondasz.

— Meggondoltam. Hidegen és nyugodtan vágom a szemedbe: gazember vagy!

A báró krétafehér volt. Egész testében remegett.

— Megőrültél! — mondotta. — Fogalmam sincsen, mi jogon és miért beszélsz így velem?

— Majd megmondom, ha kíváncsi vagy. Elég a komédiából, báró úr. Mindent tudok. Az egész szennyes komédiát, amelyet olyan mesterien teremtett ki. Tudom, hogy nem ütötte meg a főnyereményt. Igazán nem volt nehéz kinyomozni, hogy kinek a tulajdonában volt a nyerő corszegy. Tudom azt is, hogy egy Lontai nevű üzorás elnöklete alatt valósággal házasságot össze-

Hozó részvénytársaság alakult és hogy csak azért vettél feleségül, mert a hozományomból akarod kifizetni őket. Mindezt már két hete tudom, ne is próbáld tagadni, minden adat a birtokomban van. És mégis a feleséged lettem, Tar Guidó báró, gavallérok és gangsterek eszményképe. Ezzel magamnak tartoztam. Meg akartam mutatni, hogy keresztül viszem az akaratomat. És mert csak így tudlak tökéletesen megalázni. Ez a játék visszafelé sült el. A feleséged lettem, de egy óráig sem élek veled együtt és természetesen a pénzemet sem kapod meg. Igen, még ma éjjel elutazom, de egyedül. Rossz volt a spekuláció, barátom. Engem akartál megalázni? Hát majd meglátjuk, hogy ki fog jobban nevetni kettőnk közül?

A báró megsemmisülten állt. Halálra váltan, szinte eszméletét viszítve a szörnyű izgalomtól. Érezte, hogy összedőlt felette a világ, hogy mindennek vége.

Az agya zúgott, elsötétedett előtte a világ.

— Ne ragadtassa el magát... mindent megmagyarázok! — dadogta.

— Köszönöm, ne fáradjon, engem semmisem érdekel! Isten vele... örökre!

Hallotta, hogy becsapta az ajtót. Az ablak alatt felbúgott az autó szirénája. Mindez olyan volt, mintha távoli ködökből szűrődött volna hozzá halkan és értelmetlenül. Villámsújtottan állt.

Percekig tartott, míg dermedtsége kissé felengedett. Olvan valószínűtlen, annvira megfoghatatlan volt mindaz, ami vele történt, hogy még

mindig nem tudta elhinni. Az lehetetlen, hogy egy pillanat alatt minden összeomlott. Hogy holnap reggel...

Lassú léptekkel az íróasztala felé indult. Mikor a tükör előtt elhaladt, egy pillantást vetett bele. Megrémült, hogy mennyire eltorzult az arca.

— Főbe fogom magamat lőni! — gondolta.

A karosszékbe roskadt és tenyerébe hajtotta a fejét. Irtózatos volt. Így távozzon a világból? Ilyen nyomorultan, egy szörnyű botrány hullámai közepette? Holnap valamennyi lap megírja az öngyilkosságot és természetesen kéjjel fogják kutatni a titkot, hogy miért hagyta el a bárót nászéjszakáján a felesége, micsoda különös és pikáns titkok lappanghatnak az érthetetlen öngyilkosság mögött!

Nem... így nem szabad meghalnia!

Az ajtón hevesen kopogtak.

A báró megrezzent és felugrott.

Fújva, lihegve, magából kikelve Lontai állt az ajtóban. Arca rángatódzott az indulattól.

— Mi történt itt? — rikácsolta és olyan volt, mint egy fenevad. — Mi történt maguk között? Valamennyien kint voltunk a pályaudvaron, látni akartuk, hogyan szállnak a vonatba és a báróné egyedül érkezett! Megörült maga? Összeveszett a feleségével? Hát mit gondol? Tűrni fogjuk ezt?

Ebben a pillanatban a báró felkacagott. Vadúl, tébolyultan, dühösen, görcsösen nevetett. Ör-

lőngve verte az asztalt, fetrengett az ijesztő nevetéstől. Lontai elképedve és felháborodva nézte.

— Mit nevet? — kérdezte elszörnyedve és a méltatlankodás csúcsán Lontai.

— Hát öregem, ezúttal nem sikerült az üzlet — fuldoklott a nevetéstől a báró és úgy nevetett, hogy közben a könnyei csorogtak. — Mind a ketten belebuktunk, nincs pénz ... egy fitying sem, barátom!

Lontai megtántorodott. A bárónak ugrott és megrázta:

— Hallja ... megőrült? Mit beszél?

De ettől a mozdulattól egyszerre észretért a báró. És irtózatosszerű erővel vágott a boldogtalan uzsorás arcába, aki vért köpve és hápogva hanyatlott hátra. Azután vad dühvel ütötte, rúgta, ahol csak érte.

— Gyilkos! Gyilkos! — ordította a szerencsétlen.

Egy félóra múlva kékre-zöldre verve, véresen, átkozódva rohant ki Lontai a villából. Öklét szinte önkivületben rázta:

— Ezt megkeserüli, báró úr!

III.

Tar Guidó már negyednapja járja cél- és értelem nélkül a pesti utcákat. Fáradt volt és éhes. A Belvárosban csodálkozó, megrökönyödött arcok fordultak utána, néhány szép, illatos asszony valósággal meghökkent, mikor meglátta a Vörös-

marty-téren. Egy kissé gyanús volt a báró szemé-
mellátható letörtsége, kimerültsége, rossz kedve,
És azt sem tudták megérteni, hogy Pesten van
még, holott a lapok is megírták, hogy nászútra
indult ifjú nejével.

Tar mindebből nem sokat vett észre. Teljesen
magába omlott, az agya tompán zúgott, sejtelmé-
sem volt, hogy hol fog ez a gyötrelmes vándorlás
végződni? Nevek tolakodtak fel emlékében, férfi
és női nevek, akikhez beállíthatna és megpihen-
hetne. Talán néhány pengőt is lehetne még sze-
rezni. A botrány még nem pattant ki, a dúsgaz-
dag Gáts vejének hiteleznének ékszer, sőt kész-
pénzt is... Ez azonban nyilvánvalóan csalás
lenne. Ha elindul ezen az úton, úgy ez csak a
börtönben végződhet...

Csúszik, menthetetlenül zuhan lefelé. A züllés
útja igen gyors. Akinek nincsen pénze, hamaro-
san eladja megmaradt néhány ruháját, lerongyo-
lódik és az éhség lerí az arcáról...

Tar Guidó már napok óta megállapította ma-
gáról, hogy menthetetlen. Az apró kölcsönök és
a szélhámoskodás csak rövid ideig tarthatják
még felszínen. Komolyabb elhelyezkedést kel-
lene keresni. De mi legyen az?

Tulajdonképpen semmihez sem értett. Úr volt,
pénze volt, aki eddig nem ismerte a gondokat.

Kábultan ment végig a Károly-körúton, befor-
dult a Rákóczi-útra. A lába égett, a térdei remeg-
tek, szívgyengeség fogta el a fáradtságtól.

— Parancsol, nagyságos uram?

Egy taksziszoffőr hajlongott előtte és már nyi-

lotta is udvariisan a kocsi ajtaját. Gyakorlott szeme észrevette, hogy az elegáns úr alig áll már a lábán és bizonyosra vette, hogy takszít keres.

— Guszti!

A báró meglepetten kiáltott fel. Hiszen ez Vértés Guszti, tíz évvel idősebb barátja, aki gyakran járt hozzájuk, mikor még szüleik birtokos szomszédok voltak.

— Guidó!

A két barát szívélyesen kezét szorította. De Vértés nyomban vissza is vonta a kezét.

— Bocsáss meg — mondotta — talán nem is illett volna kezét nyujtanom neked ilyen soffőrdresszen...

— Te... te soffőr lettél? — hüledezett Tar.

— Igen, már két éve. Valamiből csak meg kell élni. Nem is sejted, hogy hány volt katonatiszt bajtársammal vagyunk ezen a pályán. Neked persze jól megy a sorod. Olvastam, milyen fényesen nősültél. Gratulálok...

Tar valami egészen különös, keserű fintort vágott és valósággal beszédült a kocsiba.

— Hová parancsolod, hogy elvigyelek? — kérdezte Vértés.

Tar lélekzet után kapkodott. A kimerültségtől rosszul volt.

— Schová. Adj egy darab kenyeret!

— Tessék?

Vértés a kocsiba kapaszkodott, hogy hanyatt ne vágódjon a meglepetéstől.

— Éhes vagyok. Tegnap óta nem ettem. Nincs egy vasam sem.

— Szent Isten! — hördült fel Vértés. — Mi történt? Hogyan lehetséges ez?

— Erről ne beszéljünk. Sohasem szabad ezt többé megkérdezned. Olyan mindennapi dolog. Nagyhercegekkel is megesik ma, hogy nincsen betevő falatjuk. Én is közétek tartozom a mai naptól fogva. Azt mondják, hogy a lecsúszott arisztokratákat főleg tányérmosásra alkalmazzák. Nincsen egy ismerős vendéglősöd, aki alkalmazni óhajtana engem? Minden munkát vállalok, megbízható, szolid edényőr leszek...

— Guidó, szavadra mondom, hogy nem ugatsz?

— Becsületszavamra, ez a szintiszta igazság!

— Rettenetes!

— Egy cseppet sem nagyobb tragédia, mint a tiéd!

— Ha valóban így áll a dolog, lenne egy ötletem...

— Előbb adj valamit enni. Erre sürgősebben szükségem van, mint az ötletekre. Zúg a fejem, nem tudok figyelni!

Vértés kenveret és kolbászt halászott elő a szerszámládából. Tar mohón kapott utána.

— Kitűnő soffőrszokás, hogy van mindig harapnivalótok...

— Ha jól tudom — mondotta Vértés — pompás úrvezető voltál. van hajlási engedélyed...

— Természetesen!

— Mit szólnál ahhoz, ha beajánlanálak a vállalatnál? A főnök bukik az intelligens, jó társaságbeli soffőrökre.

— Remek. Álmomban sem kívántam ennél jobb elhelyezkedést!

Vértess meghatottan simogatta meg barátja fejét.

— Ne légy ennyire elkeseredett. Ez a cinizmus, a tettetett jókedved nem téveszt meg. Ha én most átadnám neked a kormány mellett a helyemet, száz kilométeres sebességgel rohannál neki az első lámpaoszlopnak, vagy egy vilamos kocsinak. Én is így voltam az első napokban. De hidd el, mindent megszokik az ember. És eljön az a nap is, amikor boldog leszel. Amikor átértékeled az egész életet és élvezni fogod azt a szinte apostoli egyszerűséget, amelyben mi, standon álló szegény emberek élünk. Ezt most hiába magyaráznom, még nem érted. De rá fogsz eszmélni, egészen bizonyosan. Csak bátorság Guidó, fel a fejjel... No, mi az, nem szabad... ne sírj!

De már ezt hiába mondta. Tarból kitört a visszafojtott kétségbeesés és keservesen zokogott. Csak úgy rázódott bele. Vértess hagyta, hadd viharozzon el a nagy roham. Jobb így, a könnyektől megkönnyebbül a lélek.

Két órával később Tar Guidó báró szerződte-tett sofförje volt az autótaxi vállalatnak.

Tar Guidó úgy érezte, hogy kilépett a törtető, uccákon, hotelekben, irodákban, boltokban és mulatókban kavargó embertömegből és beállt nézőnek. Csak állt hosszú órák hosszat a standon és nézte a város ezernyi figurából összerakott áradatát, munkásokat, doktor urakat, a ko-

pott és káprázatos eleganciájú nőket, gazdagokat és szegényeket, felnőtteket és gyermekeket, akik végnélküli sorokban hömpölyögtek mellette. Az első napok szemérmes izgalma és lámpaláza már régen elmúlt, valami halk, bölcs nyugalom költözött belé. Úgy érezte, hogy neki már semmi köze nincsen ehhez a verejtékező, cselszövő és szerelmeskedő, gyilkos kenyérharcban örlődő tömeghez. Egy kicsit meghalt, senkihez sem tartozott. Olyan valószínűtlen volt, hogy hajnalban szegényszagú hónapos szobában ébredt, hogy órákig állt éjszakánként kivilágított mulatók előtt és csak ácsorgott, felbámult a szikrázó transzparenszekre és szalonnát evett.

Nem ment a bolt. Kevesen ültek a kocsijába és a tíz meg húsz filléres borravalókból alig gyűlt össze naponkénta egy-két pengő. Még ezzel sem törődött. Megtanult álmodozni. Egyre kevesebb ember ért ehhez. Csak keleten találni még boldog bölceket, akik egész nap mozdulatlanul ülnek, a levegőbe csodálkoznak és nyitott szemmel álmodoznak.

Igy ült a volán mellett Tar Guidó is és álmodozott. Órák múltak anélkül, hogy valaki is megszólította volna. Szép őszi napok jártak, a napsugár valósággal zuhant a kocsira és ebben a nagy fényességben e'nyújtózott és mozdulatlan érzéketlenségben ült, mint egy hindu bölcs. Riadtan és bosszúsan rezzent fel, ha valaki megszólította.

Néha, mikor valamelyik színház előtt tartott éppen inspekeciót, drága bundákba öltözött, fi-

nom parfömmöt árasztó szép asszonyok surrantak kocsijába, akiket elegáns urak követtek, miközben egy házszámot mormogtak Tar felé. Ilyenkor kissé megzavarodott, egyre érthetetlenebb és kúszáltabb képek rajzoltak fel benne egy fiatal asszonyról, aki ezerszerre szebb, gazdagabb, előkelőbb, mint ezek a dámák és aki az ő felesége!

A felesége!

Minden érthetetlen dolog közül, ami vele történt, ez volt a legbizarrabb és legkülönösebb. Ha erre gondolt, egyszerre megszűnt tetszhalott lenni, megint élt, a szíve vadul dobogott.

Mit csinálhat a nő, aki az ő nevét viseli?

Tar alig tudta fékezni magát, hogy fel ne ordítson fájdalmában.

Borzalmas látomások gyötörték.

Most ott járhat fiatalságának minden káprázatában valamelyik világváros boulevardján, oldala mellett egy angol, francia vagy német gavallér és megértő, csiklandós nevetéssel bújnak össze! Mulatókba jár esténként, ötőrai teákon flörtöl, szeretői vannak!

Igy áll bosszút a titokért, amelyet megtudott!

Csak azért lett a felesége, hogy meggyalázhassa, megcsalhassa!

A taxiban ülők nem tudták, hogy mért rohan olyan veszettül a koci és ijedten kopogtak az ablakon:

— Megőrült, soffőr? Mért hajt ilyen gyorsan?

Ilyenkor magához tért, kissé kijózanodott és zavartan hebegte:

— Bocsánat... előzni akartam!

Holott tudat alatt a halált kereste, ki akar rohanni az életből.

És akkor egy napon szörnyű dolog történt.

Szokása szerint érzéketlenül a levegőbe bámult, amikor egy női hang hirtelen rászólt:

— A Gerbeaudhoz!

És már be is ült a kocsiba.

Tar felrezzent, gépies mozdulattal a volánhoz nyúlt, miközben egy pillantást vetett vendégére.

Azt hitte, elájul. Még jó, hogy nem indította el a kocsit. Okvetlenül szerencsétlenség történt volna.

— Mit bámul? Mért nem indul? — kérdezte jegesen a nő.

— Mici! — tántorodott vissza Tar. Az érzések úgy megrohanták, hogy elfulladt a lélekzete, zavaros képpé futott össze előtte az egész világ.

A nő arcán egyetlen izom sem rándult. Szép volt és kegyetlen. Mintha esztendőket élt volna keresztül ama végzetes éjszaka óta. Nyoma sem volt az egykori gyerekes, naív bájnak. Érett és gögös nő volt.

— Nem hallotta? Azt mondtam, hogy vigyen a Gerbeaudhoz!

Tar Guidó nem hitte, hogy az életben még érheti az eddiginél is kínosabb meglepetés. Most borzadva eszmélt arra, hogy tévedett.

— Kérem, szálljon ki! Mért aláz meg? Mért akar kínozni? — hebegte és csodálkozott, hogy ilyen gyáván motyog, holott ordítani, tépni,

gyilkolni szeretett volna. Csak most látta, hogy milyen mélyre süllyedt.

— Azonnal induljon! Ha megtagadja az engedelmességet, szólok a rendőrnek!

Mintha korbáccsal vágta volna végig rajta. Megrendülése győlöletté torzult. Ilyan komisz, kíméletlen csak nő tud lenni! — gondolta magában. Az agya villámgyorsan dolgozott. Egy pillanatra arra gondolt, hogy megveri. Nyílt uccán kegyetlenül az arcába vág. De tudta, hogy akkor mindennek vége. Elveszti állását. Az ujságok felháborodva fognak írni az elzüllött mágnásról, erkölcsileg kivégzik. Átkozott nő! Tudta, hogy minden kockázat nélkül ugrathatja. Fogcsikorgatva kapcsolt és elindította az autót.

— Most neki kellene szalasztanom a kocsit egy villamosnak! gondolta magában — és mindennek vége lenne! És már ijedten csengetett rá egy villamos a Nagymező ucca keresztezésénél. A vezető káromkodott. Egy rendőr mellük ugrott és előhúzza a noteszt.

— Nem látja, hogy tilosra van állítva a jelzőlámpa? — mordult Tarra. — No ez majd sok pénzébe fog kerülni.

Beírta Tar személyi adatait, elvette a «cédlát», amelyet minden soffőr magánál hordoz, mint egy örökös figyelmeztetőt az ilyen rendőri kalamitások esetére.

Mici az egész idő alatt merev, közömbös arccal ült a kocsiban, mint akif egyáltalában semmisem érdekel az egészből.

Tovább mentek. Tar homlokáról izzadságcseppek gyöngyöztek.

Végre ott álltak a Gerbeaud cukrászda előtt. Mici elegáns mozdulattal kiugrott és csak úgy félvállról szólt vissza:

— Várjon!

És már el is tűnt a cukrászda ajtajában.

Nem lehetett kétséges. Szándékosan kínozza, válogatott trükkökkel gyötri. Fizet. Tar le volt sújtva. Igaz, súlyosan vétkezett Mici ellen, de ha meggondolja, még sincsen igaza az asszonynak, mert...

Ennél a «mert» szócskánál nagyon megfájdult Tar Guidó szíve. Ha feltárhatta volna érzéseit és meggyőzhette volna Micit arról, hogy... szereti! Igen, ez a valóság. Szerelmes volt a feleségébe. Kétségbeesetten és reménytelenül imádta. Már akkor szerette, mikor megkérte a kezét. Nem igaz, hogy csak Lontai parancsára vette el. Igaz, hogy azelőtt nem foglalkozott vele komolyan. De hiszen más lánynak sem udvarolt. Nem Mici ellen volt kifogása, hanem általában a házasság ellen. De amikor már benne volt, amikor megtörtént az eljegyzés, akkor már komolyan szerette jövődöbeli kis feleségét.

Milyen szép, milyen ragyogó jelenség! Még a nők is utánafordulnak, ami nagyobb siker, mintha csak a férfiak nézegetnének utána, mert asszonynak csak asszonytársnője az igazi szakértő bírálója.

És elvesztette. Örökre és visszavonhatatlanul

éppen akkor, amikor a törvény és egyház hozzá kapcsolta.

Vajjon micsoda meglepetéseket tartogat még számára Mici?

Elgondolkozva kábultan ült a helyén és homályos tervek kergetőztek benne. Beszélni fog vele. Kényszeríteni fogja, hogy hallgassa meg. Tisztázni fogják a helyzetüket, mert ez így nem mehet tovább.

Csak jönne már!

Barátnőivel fecseg, pletykákat mondanak, talán bridzselnek, mialatt ő, a férj kint várakozik a takszin. Lehet, hogy szándékosan húzza az időt, titokban élvezi: mennyire dühönghet most Guidó!

Meg kellene szökni! De a takszamérő már hat pengőt mutatott és ha elmegy, akkor este nem tud elszámolni a pénzzel. Várnia kell.

Egyszerre megjelent az asszony. Nem egyedül jött. Egy élénk, kissé gömbölyű, nagyon elegáns, németül beszélő úr forgolódott mellette. Az úr sugárzott a szerelemtől és az elragadtatástól. A két keze tele volt csomagokkal. Mici körülnézett és rámutatott Guidóra.

— Az ott a kocsim!

A német úr intett: Halló, sofför!

Guidó halálsápadt volt. Reszketett a dühtől és méltatlankodástól. Ez a szemtelenség teteje! — gondolta magában. — A gavallérjával száll a férj kocsijába! Ennyire megvet, nem fél tőlem, hogy forkon ragadom, megfojtom!

De tudta, hogy ezek csak szavak, hogy sem-

mitsem tehet. Az egyetlen helyes amit tehet, ha ő is hidegen, fölényesen viselkedik. Nem szabad elárulnia indulatait, hogy azok még jobban mulassanak. Megvető közöny. Ez talán dühíteni fogja az asszonyt.

— Stefánia út 112.

A villájuk címét mondta be. Tar olyan arccal kapcsolt, mint amilyennel a betört orrú bokszbajnok veti magát az utolsó menetben ellenfeleire.

Ahogy mentek, Tar jól látta az előtte lógó kis tükörben, hogy mi történik a háta mögött. Hogyan nevetgélnek, a német milyen szemtelenül simúlt Micibe, megfogta a kezét, szorongatta, szerelmes szavakat suttogott neki.

Ezt nem lehet tűrni! Hiszen ez a nő mégis csak a felesége, a nevét viseli. Vérhullám öntötte el agyát. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne állítsa le a kocsit és ne vágjon az elégedetlen mosolygó férfi arcába. Halálos undor és elkésztetés fojtogatta. Milyen mélyre süllyedhetett, ha még mindig van ereje tovább vezetni a kocsit.

Már a liget táján robogtak, a tájék meglehetősen néptelen és csendes volt. Tar hallotta, hogy azok odabent miket beszéltek.

— Szeretném — mondotta a férfi — ha minél előbb rendbe jönnének a dolgaink és már vihetnék magammal Bécsbe. A Ringen vettem egy házat. Annak az egész első emeletét ketten fogjuk lakni. Hála Istennek, nagyszerűen megy az üzem. Egyre-másra nyitjuk a fiókokat.

Guidó szive hevesen dobbant. Ez hát Müller, a sütőkirály fia. Aki már előtte is szerelmével üldözte Micit. És most a füle hallatára ostromolja az asszonyt. A tükörben jól látszott, hogy Mici mézédeseen, biztatóan mosolyog.

— Egy kis türelem Hans. Tudod, hogy előbb rendbe kell hoznom bizonyos dolgokat... Apró formaságok, simán fog menni...

— Drága! — mondta szerelmesen a férfi.

És nyaka felé hajolt, hogy megcsókolja.

De ez már több volt, mint a mennyit Guidó elviselhetett. Egyetlen vad mozdulattal lefékezett. Olyan hirtelenül állt meg a kocsis, hogy a bentülők majdnem kiröpültek és nagyot nyekkentek, ahogyan egyensúlyukat veszítve, a fejük majdnem a gyomrukba ütődött. Ugyanakkor Tar leugrott a volán mellől, felrántotta az autó aílaját és ráordított a megrémült párra:

— Ki innen! Takarodjanak!

A szeme villámlott, remegelt a felindulástól.

Müller felordított rémületében, azt hitte a sofőr megőrült, vagy ki akarja rabolni őket. Mici elé ugrott, mintha testével akarná megvédeni.

Csak Mici nem vesztette el hidegvérét.

— Micsoda szemtelenség ez? Talán részeg? — kiáltotta Guidóra.

De Guidó teljesen megvadult.

— Nem hallotta? — ordított németül Müllerre. — Azt mondtam, hogy takarodion! A német valamit hebegetl, de már nem volt ideje védekezni. Tar megragadta gallérjánál fogva és kilódította a kocsiból. Akkorát rúgott a szeren-

csétlenül, hogy az egész hosszában végigvágódott a kövön és az orrán elindult a vér. Mici ugyanakkor ijedten ugrott ki a kocsi másik ajtaján.

— Rendőr! Rendőr! — kiáltotta Müller.

Tar nem törődött velük. Visszaugrott a kormány mellé és teljes sebességgel kapcsolt. Rohant egyenesen a garázsba leszerelni. Tudta, hogy egy percig sem maradhat állásában. A főnöknek azt mondta, hogy az utas, akit szállított, megszökött és nem fizetett. Kérte, hogy a takszámméter által mutatott összeget vonják le a fizetéséből, a maradékot adják ki és bocsássák el.

Egy óra múlva már lakásán volt, a nyomorúlt kis hónaposszobában. Kimerülten, felzaklatva dőlt végig a rozoga vaságyon. De legalább gondolkozhatott. Végig gondolhatta a hátborzongató történetet, amelynek szenvedő hőse volt. Úgy érezte, hogy ma mindenért megfizetett. Megvezeklett a múltért... De mi lesz most? Állása nincsen, a magára erőszakolt nyugalomnak vége.

Rettegve gondolt arra, hogy újabb, talán még az eddigieknél is keservesebb megpróbáltatások előtt áll.

IV.

Reggel sokáig maradt ágyában. Nem volt értelme, hogy felkeljen. Ha fekszik, kevesebb energiát pazarol, nem éhezik meg, nem koptatja szervezetét. Az elmúlt nap izgalmai még idegei-

ben remegtek, nem tudott egyensúlyba verődni.

Dél felé expresz-levelet hozott a posta. Meglepetten nyitotta fel. Dr. Takáts Balázs ügyvéd küldte.

„Báró Tar Guidóné, sz. Gáts Margit úrhölgy megbízásából értesítem, hogy ügyfelem ön ellen a házassági bontó pert haladéktalanul meg akarja indítani. Saját érdekében áll, hogy a bontó per elé ne gördítsen akadályokat és a per gyors lefolytatását lehetővé tegye. Felkérem, hogy a részletek megbeszélése végett engem irodámban mielőbb felkeresni szíveskedjék.“

Lesújtva, halálos keserőséggel olvasta el négy-szer-ötször a végzetes sorokat. Kisemmizett, senkiember lett, akit sietve söpör el mindenki az útjából. A szeme könnyes lett.

De ez csak múló gyengeség volt, melynek nyomán félelmes haraggal orkánlott fel élni akarása. Bármekkora is vétkezett, nem engedi magát ilyen könnyen halálra ítélni és önérzete felázadt a gondolatra, hogy bárki is kényre-kedvre rendelkezessen vele.

Hát azért sem fog válni!

Leült és erélyes tollvonásokkal kezdett írni:

„Méltóságos báró Tar Guidóné úrasszonynak!

Asszonyom!

Kénytelen vagyok ilyen hivatalos és rideg hangon szólítani, noha csupa forró meghatottság és kétségbeesés a lelkem. De erről az én helyzetemben nem szabad beszélni. Rendben van, túlteszem magam mindenem, legyőzöm

érzéseimet, magamba fojtom feltolakodó szavaimat, melyek a torkomat fojtogatják. Csak rövidesen és szárazon. Levelet kaptam ügyvédjétől, melyben értesít, hogy válni akar tőlem. Válaszom: sohasem egyezem bele a válásba! Lehet, hogy a házasság megkötése előtt történtek szépséghibák, de mindezeket megsemmisíti és jelentőség nélkülivé teszi az a tény, hogy szeretem magát és ez a szerelem a maga izzó lávája alá temeti a multat. Nem mondhatja, hogy becsaptam magát, mert az a szerelem, amelyet maga iránt érzek, nagyobb és őszintébb mindannál, amit remélhetett.

Tehát még egyszer: nem válok!

Kezét csókolja
báró Tar Guidó.

Ettől az írástól mintha új erőre kapott volna. Szinte ruganyosan és jókedvűen vette a kabátját és az uccára sietett, hogy bedobja a levelet.

De mikor a levél behullott a postaszekrénybe és hallotta azt a sajátságos suhogó hangot, ahogyan a többi levélre esett, egyszerre elernyed megint frissessége. Képzeteiben látta Mici gúnyos, felháborodott arcát, ahogyan a levelet olvasni fogja. Persze — fogja Mici mondani — most ragaszkodik hozzám, szerelmet vall, szeretne megszédíteni, mert egy fillérje sincsen. Még az sem bántja az érzékenységet, hogy a kocsiában ültem Müllerrel, holott láthatta, hogy a fiú tetszik nekem! De hát nem én kellek neki, hanem a pénzem!

Tar Guidó elpirult szégyenében. Vannak percek, amikor az ember szeretne elsülyedni, kibújni a bőréből, a világ végére szaladni önmaga elől. Így volt e pillanatban Guidó is.

Már sajnálta, hogy elküldte a levelet. Legjobb lett volna válasz nélkül hagyni az ügyvéd felhívását.

Egyszerre megrezzent. Valaki a vállát érintette. Hátra nézett. Lontai volt. Az uzsorás széles mosolyra húzta a száját.

— Hát maga hól járt? Kerestem már mindennütt! — mondotta olyan kedélyesen, mintha semmisem történt volna közöttük a közel múltban.

Tar megdöbbenve és meglepetten nézett Lontaira.

— Tudtommal — mondotta — nem olyan körülmények között váltunk el, hogy további barátságára számíthattam volna!

— Ej, ostobaság! — válaszolta az uzsorás. — Mind a ketten hirtelenek voltunk egy kissé. A nagy izgalomban elfelejtettünk józanul gondolkozni. Néhány nap múlva azonban rájöttem, hogy ostobaságot követtem el és hogy még minden jóvá tehető, de már akkor báró úr eltűnt és most is csak a szerencsés véletlen hozta elém. Mondhatom, rémesen néz ki. Amikor még én gondoskodtam magáról, másképpen festett.

— Kötekedni akar?

— Eszemben sincsen. Pénzt ajánlok fel.

— Nekem? Miért? Mit kíván érte? Talán embert raboljak? Vagy gyilkoljak?

— Sokat foglalkoztam a báró úr ügyeivel és az a nézetem, hogy nincs minden elveszve. A legnagyobb ostobaság és üzleti tévedés volt, hogy magát akkor éjszaka cserben hagytam. De remélem, nem történt semmi helyrehozhatatlan baj.

— Egyre kevésbbé sejtem, hogy hová akar kilyukadni és mit jelent ez a nagy nyájasság?

— Nem is kell, hogy tudja. Maga javíthatatlan nagy gyermek, akit nem szabad komoly üzleti ügyekbe avatni, hanem befejezett tények elé kell állítani. Mondja, kérem, hol lakik?

A kérdés kínos volt. Elárulja borzalmas helyzetét, a külvárosi nyomortanyát?

— Nem fontos! — mormogta.

Lontai értett azonban ennyiből is.

— Igaza van, báró úr. Egészen mindegy, hogy eddig hol tartózkodott. Most csak az a fontos, hogy ezentúl tudjam a címét. Ha megengedi, szobát bérek valamelyik dunaparti szállodában. Súlyt helyezek arra, hogy ön a világ szemében ismét hitelképes legyen. Gondoskodni fogok megfelelő zsebpénzről is.

— És mindezt mit kell csinálnom? — kérdezte fokozódó nyugtalansággal Tar.

— Egyenlőre semmit. Várakoznia kell.

— Mire?

— Hogy az asszony meggondolja magát. Kérem, történtek már olyan csodák, hogy egy haragos asszony megbékült. Csak bízza, kérem, rám a dolgot. Fiatalabb éveimben házasságközvetítéssel foglalkoztam...

— Köszönöm, az enyémet is ügyesen hozta össze.

— Még mindent rendbe lehet hozni. Majd szerzek a báró úrnak valami látszólagos foglalkozást is. Az ilyesmire nagyon sokat adnak az olyan nyárspolgárok, mint Gátsék. Majd azt mondják, hogy meg tetszett komolyodni...

— Hagyja a fecsegést Lontai. A feleségem gyűlöl. Válni akar, mással jegyezte el magát. Beszéltem vele.

Lontai elsápadt.

— Beszéltek? És mit mondott?

— Levelet íratott az ügyvédjével. Felhívtak, hogy egyezzem a válásba.

— Remélem, nem nyilatkozott?

— Azt írtam, hogy nem válok!

Lontai megkönnyebbülten bólintott.

— Nagyon helyesen. Brávó. Nem válunk!

Tar megrökönyödve nézte a lelkesedő uzsorást.

— Kérnem kell, hogy ne ártsa magát legszemélyesebb ügyembe.

— Bocsánat, én ebben a házasságban társ vagyok. Üzlettárs és jogom van érdekeimet megvédeni. Egyébként csak helyeseltem báró úr eljárását. Azért pedig csak nem haragszik, hogy segíteni akarok magán?

— Sajnos, teljesen ki vagyok szolgáltatva magának.

— Akkor, ha megengedi, taxiba ülünk és elhajtatunk az egyik dunaparti szállodába! Hiszen tetszik tudni, első a lakás!

— Most már vértanuja is vagyok magának! — mondotta a Gáts-villa hangulatos kis kék szalónjában Müller Hans Micinek. — A férje véresre vert. Remélem, örül, hogy rövidesen megszabadul ettől a fenevadtól. Majd meglátja, milyen gyengéd leszek magához. Lesni fogom a gondolatait. Külön kifliket fogok süttetni magának az én speciális receptem szerint, amelyet még apámtól örököltem, aki Ferenc József udvari pékmestere volt...

— Maga a legdrágább fiú a világon, Hans.

— És mégsem szeret.

— Hogy mondhat ilvent?

— Nem szeret! Sohasem csókol meg és ha én csókolom, akkor elhúzódik!

— Ne felejtse el, még törvényes felesége vagyok Tar Guidónak.

— De viszont az én menyasszonyom! Csak már vége lenne a válóperüknek. Ugy-e egészen bizonyos, hogy az ügyvédje elküldte a bontóper megindítását közlő levelet a férjének?

— Igen, telefonon is sürgettem...

— Köszönöm Mici... Nagyon hálás vagyok és nagyon imádom!

Elragadtatva tárta karját Mici felé és meg akarta ölelni. A fiatalasszony azonban olyan heves mozdulattal húzódtott vissza, hogy Müller sértődötten bocsátotta le kezét.

— Bocsánat — mondotta megbántva — nem tudtam, hogy megsértem ezzel!

— Ne haragudjon, hogy ennyire ideges vagyok! — mondotta Mici. — Meg kell értenie a dolgokat Hans! Én szerettem a férjemet és túlságosan idegeimre mentek az események. Aszszony vagyok, akinek a legcsúnyábban sértették meg a hiúságát. Ezt nem lehet elfelejteni és nem lehet felette könnyen napirendre térni!

Másnap reggelre megérkezett Guidó levele, amelyben bejelentette, hogy nem válik.

Szerencse, hogy Hans Müller nem látta Micit, hogyan csillant meg diadalmasan a szeme, milyen ujjongó elégtétel muzsikált fel benne.

Hát mégis szereti Guidó! Szenved. Így helyes ez! Hadd vergődjön, hadd kinlódjon ő is! Most már kezdenek egyenlő fegyverekkel vívni.

A telefonhoz ment és felhívta ügyvédjét.

— Mindent el kell követnie ügyvéd úr, hogy a válópert keresztülhajszolja. Ha kell, a legkíméletlenebb fegyverekkel. Szükség esetén jelentse fel házasságszédelgésért, csalásért... meg kell törni. Kényszeríteni kell a válásra!

— Ennyire gyűlöli az urát?

— Ennyire!

Letette a kagylót és a szobájába bújt. Parancsot adott, Müllernek mondiák azt, hogy nincs itthon. Majd csak délután jön meg... Egvedül akar maradni a gondolataival és az érzésekkel, amelyek megrohanták. Oh, hiszen olyan nehéz volt hetek óta játszani a gyilkos komédiát, amelyben valósággal felőrlődött. Nem volt szabad senkinek sem mutatnia, hogy szenved, hogy legyőzték. Erősnek kellett mutatkoznia. Őt ne saj-

nálják, ne kárörvendezzenek rajta a barátnői. Ezért is hívta sürgősen Budapestre Müllert. Ha nem is ilyennek képzelte jövődöbelijét, valóságos áldás, ha az élet ilyen kényes pillanatokban gyorsan egy másik férfit állít a nő mellé...

Az ügyvéd újra írt, telefonált Tar Guidónak. A válasz makacsul mindig az volt: nem válok! Hiába volt minden fenyegetés. Tar azt válaszolta, hogy állja a harcot.

Mici szívdobogva leste ezt a párbajt. Szórakozott és komor lett. Müller kétségbe volt esve. Elkeseredve fenyegetődzött, hogy megöli Tart, mert egészen bizonyos, hogy megint ő rejtőzik a kulisszák mögött, miatta idegeskedik Mici.

Igen, egészen érthetetlen volt, hogy Mici egyre hidegebb és szeszélyesebb lett.

Müller bejelentette, hogy ezt nem tudja elviselni. Ha tovább is így viselkedik, visszautazik Bécsbe. És Mici még erre a fenyegetésre sem változott meg, nem igyekezett visszatartani. Ellenkezőleg, azt mondta:

— Csakugyan Hans. nagyon idegesek vagyunk mind a ketten. Magam is azt hiszem, az lesz a legjobb, ha rövid időre elválunk!

Erre azonban Müller úgy megrémült, hogy nyomban telefonon értesítette Bécset, hogy egyelőre szó sem lehet hazautazásáról. A legnagyobb esztelenség lenne ilyen lelki állapotban magára hagyni menyasszonyát. Még valami boldogot követne el...

Vagy két hete folyt az izgalmas harc az ügy-

véd és Tar között. A második hét végén Mici váratlan látogatót kapott.

— Lontai úr keresi a méltóságos asszonyt! — jelentette az inas.

Mici elsápadt. Nagyon jól emlékezett erre a névre. Lontai állt annak a gyalázatos társaságnak az élén, amely kitervezte és pénzelte Tar Guidó házasságát. Mit akarhat tőle ez az ember?

Hidegen és ellenségesen fogadta a belépő Lontait, helyel sem kínálta meg.

— Csodálom, hogy ide merészelt jönni, holott nagyon jól tudja, tisztában vagyok azzal a rüf szereppel, melyet házasságommal kapcsolatban játszott.

Lontai nem az az ember volt, aki könnyen sértődött. Sunyin és alázatosan mosolygott, hajlongott.

— Nincsen igaza, méltóságos asszony... egyáltalában nem érzem magamat bűnösnek. Annak idején úgy tudtam, hogy a méltóságos asszony bizonyos rokonszenvvel viseltetik a báró úr iránt és azért csak nem érdemlek szemrehányást, hogy ezt a méltóságod által is kívánt házasságot előmozdítottam...

— Komisz, előre megtervezett pénzügyi manipuláció volt!

— Engedelmet, de hiszen nem én kértem meg méltóságod kezét, hanem Tar Guidó báró. Hogy üzleti érdekeim kapcsolódtak a házassághoz és ezért azt előmozdítani igyekeztem, szintén nem inkorrekt dolog...

— A báró csak az ön kényszerítésére vett feleségül...

— Honnan tudhattam ezt? Én nem kutathattam a báró úr érzéseit. A báró úr egy szóval sem ellenkezett, mikor figyelmébe ajánlottam ezt a ragyogó házasságot. Egy olyan szép és tökéletes nőt, mint a méltóságos asszony, bárki boldogan venne el szerelemből is. Azt hittem, ez a báró úr esete is.

— Akkor nem várta volna meg, amíg maga kényszeríti a házasságra!

— Tévedés, kérem. Igen sok ember megy el vakon a boldogsága mellett és csak akkor nyílik ki a szeme, ha mások figyelmeztetik. A báró úr makacs agglegény volt. Más hölgyek iránt sem érdeklődött házassági célzattal. De abban a pillanatban, mikor megkomolyodott és belátta, hogy szakítani kell a léha étellel, nyomban önhöz sietett...

— Igen, szanálni az adósságait! Hagyjuk ezt a túlságosan átlátszó ravaszkodást, Lontai úr, amely inkább vád- mint védbeszéd. Remélem, nem azért jött, hogy békét közvetítsen köztem és a báró között?

— Azért jöttem, hogy kiengeszteljem önt!

— Engem? — kérdezte határtalan meglepetéssel a bárónő.

— Igen. Sokat gondolkoztam a dolgon és beláttam, hogy némileg én is hibás vagyok mindabban, ami történt!

— No végre!

— Ez a házasság nem sikerült. Most már ma-

gam is mondom, hogy önök nem illenek össze. Sajnos, rossz volt a start, ahogyan mondani szokták. Megérttem azt, hogy a méltóságos aszszony kiábrándult és válni akar.

— Úgy? Tehát ezt is tudja? Talán arról is értesült, hogy a férjem hallani sem akar a válásról?

— Ezt is tudom!

— Remek. Szóval ön még mindig bizalmi embere a bárónak?

— Nem hagyhatom el súlyos helyzetében. Elvégre, amint mondtam, némi felelőséget érzek vele szemben.

— Hagyjuk a hazug érzelmeskedést, Lontai úr. Ez nagyon rosszúl áll önnek. Mondja meg végre, hogy miért jött és mit akar!

— Teljesíteni méltóságod kívánságát!

— Miféle kívánságomat?

— A válást. Vállalkozom arra, hogy a báró úr beleegyezik a válásba.

A bárónő megrezzent. Érezte, hogy a vér kiszalad a szívéből. Minden erejére szüksége volt, hogy megőrizze önuralmát.

— Nem egészen értem, amit mond. Ön mint magánszemély keresett fel, vagy a férjem megbízásából jött.

Lontai ravasszul hunyorgatott és a vállát vont.

— Nem fontos kérem. Diszkréció. Az a lényeg, hogy amit javasolni fogok, azt a báró úr feltétlenül megteszi. Természetesen nagyon meg kell gondolnom, hogy mit fogok neki javasolni. Hi-

szen egy kicsit gyámja és gondnoka vagyok ennek a mindenkitől elhagyott, szerencsétlen embernek. Szerintem persze az volna a helyes, ha a házasság épségben maradna. Gáts kormányfőtanácsos vejének lenni még akkor is értéket jelent, ha a házasfelek külön élnek. Viszont nem akarunk méltánytalan ellenfelek lenni. Be kell látnunk, hogy a méltóságos asszony álláspontja is tiszteletreméltó. Valami áthidalást, megegyezést kellene keresnünk, ami lehetővé tenné a kibontakozást.

A bárónő szíve hevesen vert. Rémülten várta, hogy mi fog következni? Fel akart sikoltani, torkára forrasztani Lontainak a szót, hogy ki ne mondja a szörnyűséget. De volt ereje, hogy visszafojtsa indulatát és megkérdezze:

— Hogy érti ezt?

Lontai kezét dörzsölgette.

— Istenem... ez egy rossz üzlet volt, melyre valamennyi érdekelt fél ráfizet. De a kellemetlenség megvan és bizonyos áldozatokat kell hozni, hogy abból menekülhessünk... Legyünk kérem igazságosak, a báró úr is áldozat. Ő abban a hitben kötötte meg a házasságot, hogy a méltóságos asszony mellette fog maradni. És mi történt, kérem? Kiderült, hogy a méltóságos asszony csak bosszúból ment a báró úrhoz. Hát ez mégsem lehet, kérem, ilyen szeszélyesen elintézni. Házasságot kötni és nyomban válni. Nem lehet valakinek az egzisztenciáját hideg megfontolással tönkre tenni... Válni akar méltóságod? Rendben van. De akkor tessék ki-

egyezni! Mondjuk, ön fizet a válásért háromszázezer pengőt. Ez a fele a megígért hozomány-nak. Üzletileg ezt kényszeregyezésnek neve-zik...

Mici a lelke mélyéig fel volt háborodva. Úgy érezte, hogy egy világ dől össze. Ez volt a végső, a jóvátehetetlen csalódás. Hogy a pénzéért akarta feleségül venni, azt még el lehetett volna felejteni. És sok mindent megszépített a vonakodása. Hogy úgy tüntette fel a dolgot, mintha szerelemből nem akarna válni. De most kiderül, hogy ez is csak számítás, a leghitványabb üzleti számítás volt. Ez az aljasságok betetőzése. Mikor a férj pénzt kér a válásért. A kitarlott férfiak leghitványabbjai tesznek így.

Megvetés és utálat tükröződött az arcán.

— Ez legalább őszinte beszéd Lontai! Tehát pénzt kérnek. Zsarolnak. Egy kicsit mindenesetre szemtelenül. Azt hiszem, elég lesz százezer is...

Lontai tiltakozva emelte fel kezét.

— Lehetetlen. Én ezen a házasságon amúgy is teljesen tönkrementem. A harmadát sem kapom meg a követelésemnek. És a báró úrnak is kell valamit adni. Legalább kétszázezer pengőt kérek... ezen alul nincsen válás!

Mici végtelen gúnyosan biggyesztette ajkát.

— Hát mondjuk, százötvenezer. Egy fillérrel sem több. Ne is próbáljon alkudni. Az összeg természetesen csak a válás kimondása után áll rendelkezésére.

— Rendben van. A méltóságos csekket ad az összegről, én viszont kötelezvényt adok arról,

hogy a csekk ellenértékét csupán a jogerős bontó ítélet meghozatala után vehetem fel. Legyen nyugodt, méltóságos asszonyom. Minden úgy fog menni, mint a karikacsapás. Kölcsönös meg egyezés... a pert három-négy hét alatt le lehet folytatni...

Mici úgy érezte, hogy megfullad, ha még sokáig Lontai társaságában marad.

— Kérem, essünk túl a dolgokon! — mondotta.

Kiállította a csekket és átvette Lontai nyilatkozatát.

Alig várta, hogy az uzsorás kitegye a lábát. Vad kétségbeeséssel vetette magát a kerévre és keservesen sirt. Azt hitte, megszakad a szíve.

Maga sem tudta, hogy meddig tartott ez a borzalmas indulatkitörése. De elviharzott az is. Temető, pusztaság maradt a nyomában. Sápadtan, de szilárd léptekkel ment a telefonhoz és felhívta a Dunapalotát. Müller Hansot kérte a telefonhoz.

— Drága! — kiáltotta elragadtatva Müller, mikor megismerte Mici hangját — már tükön ülök egy órája és várom a jelentkezését! Mi újság?

— Nagy hírem van, Hans. A férjem beleegyezett a válásba!

— Hurráh!

Müller akkorát ordított örömében, hogy Micinek majdnem megszakadt a dobhártyája.

Ennek az örömkialtásnak az őszinteségében igazán nem lehetett kételkedni.

Mici összeszorította ajkát, nagyon erőlködött, hogy hangosan el ne sírja magát.

Jó volt, hogy az a másik ember a telefon túlsó oldalán mindenféle indiánüvöltést hallatott boldogságában. Volt ideje, hogy egy kissé összeszedje magát és remegés nélküli hangon folytassa:

— Azt hiszem, négy-öt hét alatt lefolytatjuk a válópert és akkor megtarthatjuk az esküvőnket!

— Hurráh! — kiáltotta mégegyszer Hans. — Jövök, röpülök, mindjárt a villában leszek. Drága, gyönyörű, imádott kis menyasszonyom!

VI.

Tar Guidó fásultan ült a szállodai szobában. Megint kihullott az életből, nem is igen tudta, mi történik körülötte, hogy miért ad neki megint pénzt Lontai és hogy mi lesz mindennek a vége. Az uzsorás valamiben törí a fejét, csak éppen azt nem tudja kitalálni, hogy mi az? Valami gazság készül, menekülnie kellene, de mit tegyen? Mit remélhet még? Mi célja lehet életének?

Mici!

Beleharangozott a név a szívébe és végtelen keserőség fogta el. Ha vissza lehetne térni a múltba, odáig, ahol elhibázta az életét. Ha megint frissen és vidáman nevethetne össze a rajongó kis úrilánnyal, aki úgy csodálkozott fel

rá, mint egy férfiistenre! És most megveti, lenézi, gyűlöli. A bálvány összedőlt és ő maga rombolta le...

De ha vétkezett is! Azért mégsem szabadna így büntetni. Minden bűnre van bocsánat és aki igazán szeret, ennél nagyobb gonoszságokat is megbocsájt!

Kopogtak.

Lontai lépett a szobába. Az uzsorás sugárzott a jókedvtől. Az arca piros volt, szinte megfiatalodott.

— Na hogy van, mit csinál báró úr? Remélem, nem búsul már? Jó hírt hozok... Igen. Most majd megtudja végre, hogy ki az a Lontai. Hogy, igenis, van annak szive! Ha nő volna, azt mondanám, hogy boruljon a nyakamba és csókoljon meg, olyan nagy dolgot végeztem el a maga érdekében...

Lontai csak ámult. Egyre kevésbé értette ezt a különös embert, aki egyedül állt oldala mellett szörnyű bukottságában, aki pénzzel támogatta és akit mégis minden idegszálával gyűlölt.

Lontai gyönyörködve nézte Tar Guidó zavarát. Élvezte riadtságát, gyámoltalan kiszolgáltatottságát.

— Hát mit szólna báró úr ahhoz, ha azt mondanám: végleg rendezni akarom az életét. Ki küszöbölök belőle minden nyugtalanságot, gazzá teszem és visszaadom szabadságát anélkül, hogy ezért bárkinek is bármivel tartozna!

— Nem értem, Lontai úr! — dadogta Tar. —

Amit mond, álomszerűen hangzik és én nem merek csodákban hinni!

— Nem is csoda. Mi, pénzemberek matematikával dolgozunk és nem bűvös pálcával!

— És mit mond a matematika?

— Hogy önt, báró úr, tulajdonképpen a házassága tette tönkre. Ez adta meg a kegyelem-döfést. Rosszul számítottunk mind a ketten. Mi lehet kérem ilyenkor tenni? Az ember keresztfelhíz mindent és előlről kezd számolni!

— Hogy érti ezt?

— Ez a házasság már csak bajt, kellemetlenséget, idegességet hozhat... Egyre jobban elmérgezi a ránk zuhant szerencsétlenséget, akárcsak a genyező fog, amelyet félünk kihúztatni!

— Miért beszél többszámban? Ez az én házasságom!

— De az én üzletem! Én ezt nem szégyenlem és magának sem kell érzelmeskednie. Ön nem elveszett ember, báró úr. Ha elválík, előlről kezdheti az életet. Kellemes, elegáns ember, ért a nők nyelvén beszélni...

— Szóval újra meg akar nősíteni. Talán már van is jelöltje?

— Nem, báró úr. Nekem elég volt egyszer belebukni a házasságközvetítés mesterségébe. Nősül, vagy nőtlen marad, az már az ön gondja lesz. Én csupán ki akarom szabadítani a jelenlegi csávából, amelyben tesped és ahol végleg elsenyved, ha nem igyekszik kímászni...

— Nem válok!

— Mondja úgy, hogy nem mer válni! Bocsánatot kérek, de goromba őszinteséggel kell báró úrral beszélnem. Azért nem válik, mert úgy érzi, hogy ez a házasság az egyetlen fonál, amely még a régi életéhez fűzi, a gazdag és előkelő társasághoz, gondtalansághoz, amely még a szakadék fölött tartja. De ha ez nem így volna, ha a válás ellenére is gazdag maradna, akkor egészen bizonyos, hogy egy pillanatig sem habozna. Ismétlem: fél válni. Úgy fél tőle, mint beteg az operációtól! De mit tesz az orvos, akinek a műtétet mégis végre kell hajtania? Ugyebár elaltatja a beteget és úgy operál. Hát ezt tettem én is. Mialatt maga itt ábrándozott és szívta az egyiptomi cigarettákat, én szépen végrehajtottam a műtétet!

— Mit beszél? — kiáltotta talpraszökve Tar. A szeme karikára nyúlt a csodálkozástól.

Lontai harsogva nevetett.

— Remek operáció volt. Képzelmeg, százötvenezer pengőt találtunk a paciens hasában. Hát hitte volna, hogy még ennyi pénz van magában? Persze, a műtét pénzbe kerül. Százezer pengő az enyém, de ötvenezer pengő levonás nélkül a magáé! ...

Tar homloka kivörösödött, a kezét végighúzta izzó fején.

— Nem értem — mondotta az izgalomtól rekedten. — Beszéljen, kérem, értelmesebben!

Lontai magyarázat helyett tárcájába nyúlt és meglobogtatta a csekklapot.

— Tudja, mi ez? — kérdezte és a mosoly

szájától a füléig futott. — Egy csekk. Százötvenezer pengőről szól. Az ön felesége adta. Beváltható a házasság felbontásának napján!

— Hogy jut ön ehhez a csekkhez? — ordította Tar.

— No-nol — mondotta meglepetten az üzve-
rás — mit kiabál? Nem loptam! Ellenkezőleg,
én szereztem. Nekem támadt az a remek ötlet-
tem, hogy megmentem magát. Felkerestem a
méltóságos asszonyt és azt mondtam, hogy
százötvenezerért válunk! Mondhatom, nem volt
könnyű dolog, amíg ideadta a pénzt...

Nem folytathatta. Tar ökle úgy sujtott le rá,
mint egy vaspöröly. Összerogyott és csak hápo-
gott. Tiltakozni akart, de szájából vér buggyant,
amint egy metsző fogát kiköpte. További szóra,
mozdulatra már nem kerülhetett sor. Tar ki-
tépte kezéből a csekket. Olyan volt mint egy
fenevad. És kirohant a szobából.

Lontai kétségbeesetten jajveszékelt:

— Gazember! Rablól! Haramial! Elrabolta a
pénzemet! Feljelentem...

Kitántorgott a folyosóra és autóba vetette ma-
gát. Egyenesen a főkapitányságra hajtatott.

VII.

Müller a zongoránál ült és dalokat énekelt.
Búvölte Micit. Büszke volt arra, hogy zenét is
tanult, Schubert szerenádját énekelte és meg
volt győződve, hogy Mici, aki a zongora mellett

állt, vele együtt olvadozik a gyönyörtől és a szerelemtől.

Mici csakugyan örült, hogy Müller énekel és zongorázik, mert legalább nem kellett beszélnie. Borzasztó lett volna végnélkül csevegni, közönyös dolgokról beszélni, szerelmi ömlengéseket hallgatni, amikor véresre volt sebezve és legszivesebben tombolni, sikoltozni szeretett volna. Ez a bizalmas kettős is hadüzenet volt, bosszú Tar ellen, aki ennyire méltatlanul bánt vele. Csak azért sem mutatja, hogy fáj neki ez a komizság, férjhez megy, elköltözik Pestről, hidegen, fölényesen és véglegesen napirendre tér a múlt felett!

— Milyen ábrándos vagy, szívem! — szakította meg hirtelen az éneket Müller. — Te is imárod Schubertet?

— Igen... nagyon szeretem...

— Van néhány nagyszerű Schubert-lemez. Azokat megveszem. Tauber énekl. Majd estenkint összebújunk egy nagy karosszékekben és egymáshoz simulva fogjuk hallgatni... Ne neved rajtam, édes... én mindig így képzeltem a boldogságot. Két ember, aki szereti egymást, egymáshoz bújik és muzsikát hallgat. És te?

Mici kínzott mozdulatot tett.

— Te túlságosan jó ember vagy, Hans. Az egész lényed csupa jóság és lágyság. Én valahogyan más vagyok. Meg sem érdemlem, hogy te ennyire jó vagy. Bennem sok a vadság. Néha ki akarok rohanni a szobámból, mikor odakint vihar van. Szeretem a harcot...

Müller nevetett.

Imádandó temperamentum!

Mici kétségbeesetten nézett Müllerre. Meny-nyire nem érti őt meg ez az ember. Temperamentumnak nevezi azt a robbanó, lázas és honyolult lelki motort, amely őt hajtja, amely életének végzete, amely miatt sohasem fogja tudni ezt a derék, jámbor fiút szeretni!...

És mintha hirtelen elvesztette volna a józan-ságát, példátlan vakmerőséggel fordult Müllerrel szembe:

— Mondd — kérdezte és a hangja szinte ellenséges volt — mit szólnál ahhoz, ha én most azt mondanám, hogy csak azért akarok a feleséged lenni, mert én soha többé ebben az életben senkit sem akarok szeretni és csak az eseménytelen, csendes és közömbös otthont keresem!

Müller megrökönyödve, kényszeredett mosollyal nézett Micire.

— Ezt csak tréfából mondod. Ugratni akarsz!

— Talán nem. Éppen ezért jobb, ha erről őszintén beszélünk.

— Micsoda beszéd ez! — kiáltotta rémülten Müller. — Igazán nem illik ennyire gyerekesnek lenned. Úgy beszélsz, mint egy szeszélyes kis bakfis. Regényes helyzeteket akarsz teremteni. Csak bizzad rám, szivecském, nagyon fogsz szeretni, ha a feleségedem leszel. Úgy fogsz élni mint egy királykisasszony, minden kívánságodat teljesíteni fogom...

Mici belátta, hogy ez meddő küzdelem. Müller

sohasem fogja megérteni. Ez a naív, nagy gyermek egyáltalában nem ért sem nőkhöz, sem szerelemhez. Kegyetlenség lenne tovább gyötörni. Megsimogatta Müller arcát:

— Tréfáltam. Látni akartam, hogy akkor is szeretnél-e, ha rossz lennék hozzád!

Müller felragyogott. Pillanat alatt elpárolgott gyanúja és rosszkedve.

— Nem lehetsz olyan rossz, hogy ne szeresselek! — mondotta.

Mici lehajtotta fejét.

— Nem érdemlem meg, hogy ilyen jó vagy, hozzám. Jobb volna, ha kevésbé szeretnél.

— Milyen csacsiságokat beszélsz! Hej, ha a fejedbe látnék, hogy micsoda furcsa gondolatok motoszkálnak benne...

— Akkor sem értenél meg. Sohasem fogsz megérteni, Hans!

— Miért? — kérdezte megütközve a férfi.

— Mert túlságosan egyszerű és becsületes lélek vagy. Mert sohasem voltál rossz, sohasem követtél el komisszágot nőért, nem voltak nagy szenvedélyeid, nem tudod, hogy milyen szép a bűn!

Müller megint nyugtalan lett.

— Nagyon különös vagy ma este, szívem. Kétségbeejtő dolgokat beszélsz...

— Igen, ez az este nagyon furcsa. Olyan tikkadt a levegő... pedig már régen elmúlt a nyár. Mintha fülledt titkok leselkednének benne...

— Azt érzed, hogy szeretlek!

— Lehet! Nekem most nagyon kell, hogy szeressenek. Ölelj meg, Hans!...

Ezt még sohasem mondta. A férfit forró vérhullám öntötte el. Túláradó boldogsággal tárta ki karját...

De nyomban sóbálvánnyá merevülve tántorodott vissza.

Az ajtóban egy férfi jelent meg. Egy ijesztő, eltorzult arc, csupa lángoló, fenyegető indulat.

— Nem... nem... ez lehetetlen... mit akar, hogyan jött ide? — dadogta Müller és remegve kapaszkodott az asztalba, amely mögé ijedtében húzódott.

De Micit is úgy érte a váratlan látogatás, mint a villámcsapás. Pillanatokig tartott, amíg magához tért megdöbbenéséből. Csak akkor viharzott fel felháborodása.

— Hogy mert ide jönni? Micsoda vakmerőség ez?...

— Négyszem között akarok beszélni magával.

— Azonnal takarodjon!

— Beszélnem kell!

Végre Müller is észbe kapott. Elölépett és fenyegető állásba vágta magát.

— Nekünk még a múltkorról is van egy kis elszámolnivalónk! Hordja el magát, vagy rendőrt hivatok. Micsoda disznóság, betörni egy úriházba?

Tar Guidónak megvonaglott az arca.

— Nem ismerem önt, de nem is érdekel, hogy kicsoda. Vegye azonban tudomásul, hogy ket-

tőnk közül nekem van itt több jogom, mert ez a hölgy a feleségem.

— Csak volt. Papiron. Már az sem érvényes. Válnak.

— Nem válunk!

— Ah! — kiáltott fel meglepetten Mici — meggondolta magát? Talán kevesli a bánatpénzt? Zsarolni akar?

Tar Guidó arca lángvörös lett.

— Ma délelőtt tudtom és engedélyem nélkül egy gazember nevemmel visszaélve és megbízást színélve, idejött és megzsarolta magát. Én azt az embert leütöttem, mint egy kutyát. Viszszavettem tőle a csekket. Tessék!...

És Mici elé dobta az összegyűrt papírt.

Mici elsápadt. Szédült, lehunyta a szemét. Szinte eszméletlenül állt pillanatokig.

— És most — dadogta és a hangja halk volt, mint egy madár pihegése — most mit akar csinálni?

— Maga mellett maradok. Érti? Semmiféle hatalom nem szakíthat el az oldala mellől...

— Örült! — kiáltotta magánkivül Müller. — Mondja neki, hogy takarodjon!

De valami hihetetlen dolog történt.

Tar felkapta a levegőbe Micit, könnyen mint egy kis pehelycsomót és az elszörnyedt Müller szemeláttára berohant vele a szomszéd szobába és becsapta maga mögött az ajtót.

Müller böszülten ugrott utána. De az ajtót kulccsal bezárták. Tehetetlenül rázta a kilincset és ordítva követelte, hogy nyissák ki.

De azok nem törődtek vele.

Tar ott állt a félig elalélt asszony mellett.

— Mici — suttogta és a szenvedély szinte izzóvá tette a hangját — imádlak, nem tudok és nem akarok élni nélküled. Nincs földi hatalom, amely visszavehet tőlem. Inkább megöllek és magam is meghalok...

A nő élettelen szeme lassan csillogni kezdett, az eltorzult arcra édes mosoly futott.

— Ennyire szeretsz?

— Az életemnél is jobban!

Az asszony félig lehúnyt szemmel tűrte, hogy a férfi egyre erősebben szorítsa magához. Szinte aléltan hullottak ajkáról a szavak:

— Így vártalak, hogy értem gyere, ilyen forrón és szilajon, ilyen ellenállhatatlanul...

Az ajtóra zápormódra zuhogtak az ütések, de azok nem törődtek vele.

Müller tombolt, becsöngette a cselédséget és ordítva sürgette, hogy hozzák a fejszét, mert elrabolták a méltóságos asszonyt, aki egy gyilkos szörnyeteggel van a másik szobába zárva.

Az inas és a szobalány először azt hitték, hogy Müller úr megbolondult. Mikor pedig megértették, hogy miről van szó, nem mertek engedelmeskedni.

— A méltóságos asszony nem kiabál segítségért! — jegyezte meg az inas.

— Mert elájult. Vagy betömték a száját — válaszolta kezét tördelve Müller.

— Rendőrt kell hívunk — vélte a szobalány.

— Nekünk nincs jogunk rátörni az ajtót a méltóságos báró úrra.

Ebben a kritikus pillanatban élesen berreget az előszoba csengője. A szobalány kirohant és két vállas úriemberrel tért vissza.

— Detektivek! — dadogta elfehéredve az izgalomtól és rémülettől.

— Az Ég küldötte önöket! — kiáltotta Müller, aki még csak nem is csodálkozott a váratlan látogatáson.

— Engedelmet — mondotta az egyik detektív — Tar Guidó bárót keressük, aki ma délután állítólag egy százötvenezer pengős csekket rabolt egy bizonyos Lontai nevű bankártól és minden jel szerint ide menekült...

Müller új életre támadt a nem remélt segítségtől.

— Ott a csekk. Éppen most jött ide. A csekket oda hajította az asztalra... Oda menekült a másik szobába... Erőszakkal magával hurcolta a menyasszonyomat is...

A detektívek ünnepélyesen kopogtak az ajtón:

— A törvény nevében!
Senkisem válaszolt.

A következő percben az egyik detektív már néhány mesteri fogással fel is feszítette az ajtót.

Akkor azután valamennyien meglepetten tántorodtak vissza.

A szoba üres volt.

A Stefánia-úton már teljes sebességgel robbogott Mici autója.

Amikor Müller ordítózni kezdett, Micinek ragyogó ötlete támadt. Odasimult Tar Guidóhoz és azt súgta:

— Gyere, szökjünk ki az ablakon, a garázsban áll az autóm. Egy perc alatt tűzvonalon kívül lehetünk...

És mint két menekülő cinkos, kúsztak le a parkba és a falhoz lapulva osontak a garázsba.

— Majd holnap elintézzük Lontait is — mondotta Mici, miközben az autót kitölték a garászból. — Feljelentem, amiért megtévesztéssel kicsalta tőlem a csekket. Bűnhődnie kell, mert azt hazudta, hogy te bíztad meg. De látod, én egy pillanatig sem tudtam ezt elhinni. Valami azt súgta, hogy ez lehetetlen. Te képtelen vagy ilyen hitványságra!

— Drága!

— Psszt! Csak semmi szerelmeskedés! Most sietnünk kell.

Csak egy negyed óra múlva, mikor a Margit-hidon átrobbogtak, kérdezte meg Guidó:

— Tulajdonképen hová megyünk?

Mici édesen és titokzatosan nevetett.

— Majd mingyárt megtudod!

És már meg is állt a kocsi.

Guidó ámulva kiáltott fel.

A rózsadombi villa előtt álltak, Tar Guidó volt legénylakása előtt.

— De hiszen ez a lakás már nem az enyém

— mondta zavartan a báró, mikor Mici leszál-
lásra invitálta.

Mici elpirult.

— De igen — mondotta és a férfihez simult
— még mindig a tied. Én meghosszabbítottam
a bérletét. És a távollétedben mindennap ide-
jöttem egy órára és — erre a percre vártam,
mikor végre kettesben fogunk felosonni a lép-
csőkön!

— Milyen drága... milyen csodálatos vagy!
— mondotta meghatottan Guidó.

— Istenem... igazán nem történt semmi kü-
lönös. A multkor te vittél engem haza autón,
ma én hoztalak a lakásodra...

Elnevette magát. Csiklandós, pajkos asszonyi
kacagással.

— És az csak nem botrány, ha felszököm
hozzád? Hiszen az én törvényes, édes kis uram
vagy!

Es összeölelkezve, szerelmes egybefonódással
tűntek el a kapuban.

VÉGE.

NÁSZ A SING-SINGBEN.

Ezen a címen írta legújabb regényét Amerika jelleg-
zetes alakjainak, előttünk sokszor érthetetlen eseményei-
nek nagyszerű ismerője,

GOSZTONYI ÁDÁM.

Már vagy hat regénye jelent meg sorozatunkban a
kitűnő és népszerű frónak, s mint minden frása, ez is le-
bilincselően érdekes és szórakoztató.

164. számú keresztrejtvény

1	2	3		4	5	6		7	8	↓
9				10				11		
12			13			14	15			
16						17				
					18					
19	20	21		22		23		24	25	
26				27				28		
29				30				31		
32				33				34		
35			36					37		
38	39	40		41		42		43	44	
45						46				
47				48	49			50		
→										

164. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Egy régi Brodszky-sláger
9. Ida becézve
10. Hogyan?
11. Halotti lakodalom
12. Feketeség jellemzi
14. A Fekete Gyémántok (Jókai főhősnője)
16. Szép leánynev
17. Nem messze van ide... (Erdélyi Mihály)
19. Ilyen intézmény a menhely
26. A sütd rossz magyar neve
27. A társaság vezetőjének rövidítése
28. Mester — héberül (Vagy rovat rövidítése)
29. Izabella becézve
30. Ir pálinkaféle
31. Angyalföldön kalap (ék. kéne)
32. Angol fiunév
33. Török tiszt
34. Fájdalmas felkiáltás
35. Becsületes dologra mondják
38. Táská
42. Gyarapodó, növekvő
45. Vak Béla királyunk felesége
46. Hajfestőszer márkája: minden borbélynál van
47. A sav
48. Enyém — olaszul
50. Arab neveken „fiut” jelent

FÜGGŐLEGES:

1. Idézet a Tetemrehívásból
2. Cukor
3. Előke³⁴ szálló volt
4. Mutass! — a kisgyerek nyelvén
5. Egressy Gábor monogr.
6. Fű
7. Irály
8. Zoltán
13. A francia lenni segédige
15. 4 — németül
18. Kötelező — közismert latin szóval
20. Ilyen virág a pipacs
21. Kártyajáték, fonetikusan
22. A román királyság a háboru előtt
23. Névleges császárság a francia Indo-Kínában
24. „... minőségben szennázció” — mint a reklám mondja
25. Ezen keresztül jut az étel a gyomorba
36. Lakájnév (fonet.)
37. Atléta
39. Itt élt Szerémy Zoltán
40. A végzet
41. Fésű — németül
42. Színész, keresztnéve: Erzs. (Az új rokon c. film-ben is játszott.)
43. Vonatkozó névmás tárgyesete
44. Hajjts!
49. Zeno szerelmese

A 163. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

- Vizszintes: 1. A barát mintegy második énünk. 10. Kosár, 11. Anyag, 12. Ir, 13. Utica, 15. Ly, 16. Aden, 18. Szám, 20. Fal, 21. Bök, 23. Alá, 24. Ül, 25. Terep, 27. O. S. 28. Felezés, 30. Dante, 31. Ecsed, 32. Levelez, 34. Ne, 36. Mesél, 37. KK, 38. Ülő, 40. Rész, 41. Bré, 42. Leni, 44. Irén, 45. NJ, 46. Dayka, 49. Tű, 50. Eiben, 52. Illan.
- Függőleges: 1. Aki a földön ül, nem nagyot esik. 2. Bordal, 3. As, 4. Ráun, 5. Art, 6. Mac, 7. Inas, 8. Ny, 9. Találó, 14. Időre, 17. El, 19. Za, 21. Belever, 22. Kezelés, 25. Tetem, 26. Pécel, 28. FNL, 29. SSZ, 33. Esély, 35. Elején, 37. Krétai, 39. Ön, 40. Br, 43. Ideg, 44. Jale, 47. Any, 48. Kit, 51. Ba, 53. LS.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovász Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc.

Az utolsó 25 szám a következő

140. TERNAY ISTVÁN: Az amerikai lány.
141. ASZLÁNYI KÁROLY: Hét pofon.
142. FORRÓ PÁL: Fizet a mult.
143. GOSZTONYI ÁDÁM: Oklahoma ötlete.
144. LELESZY BÉLA: Ne aludj. Sid!
145. JUHÁSZ LAJOS: Ártatlan vagyok
146. ASZLÁNYI KÁROLY: Nem félünk a farkastól
147. BÜKY GYÖRGY: A fakir.
148. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Péntek éjtel.
149. LELESZY BÉLA: Arizona Millv.
150. GOSZTONYI ÁDÁM: 500.000 dollár.
151. TERNAY ISTVÁN: Leszaladt egy csillag.
152. BÁLINT LÁSZLÓ: Az egyiptomi leány.
153. FORRÓ PÁL: Párba a szerelemmel.
154. LELESZY BÉLA: A aváwa cowboy.
155. ASZLÁNYI KÁROLY: A kettévált milliomos
156. BÜKY GYÖRGY: Kaukázusi kaland.
157. GÖRÖG LÁSZLÓ: Halálos gyűlölet.
158. TERNAY ISTVÁN: Az első bűn
159. CSÖNDES GÉZA: Egy kastély két éjszakája.
160. LELESZY BÉLA: Nászút Texasban.
161. SZENTGYÖRGYI FERENC: Nem vagyok préda
162. JUHÁSZ LAJOS: A piros vonal.
163. SZEREDI S. GUSZTÁV: Jamson három halála.
164. FORRÓ PÁL: Fogat fogért.

